

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lorraine Brown
UNCOUPLING

Copyright © 2021 by Lorraine Brown
Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03996-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LOREJN
BRAUN

VOZ

za

PARTIZ

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Mom tati, kojem bi se ovo dopalo

PRVO POGLAVLJE

Trčala sam uz stepenice venecijanske stanice Santa Lučija, jer je voz kretao za nekoliko trenutaka, a mučila sam se da održim korak sa Sajem, koji je bio nekoliko metara ispred mene i trenutno je uletao kroz staklena ulazna vrata.

„Hajde, Hano!“, viknuo je i nestao mi iz vida.

Tiho sam zastanjala, zaobilazeći u cikcak grupu od oko sto pedeset turista koji su smatrali da je baš to savršeno mesto da rašire svoje mape.

„Izvinite“, rekla sam probijajući se pored njih zadihana, dok mi je srce lupalo u grudima. Nije dolazilo u obzir da propustimo voz, ako bi se to desilo, sigurno bismo se posvađali.

Ubrzala sam poslednjih nekoliko koraka, dok mi se znoj slivao niz leđa, natapajući mi tanku pamučnu potkošulju i skupljajući mi se oko pojasa farmerica. Gorko sam zažalila što sam ih obukla na vrelini od trideset stepeni. Mislila sam da sam pametna: u vozu će svakako biti hladno usred noći, pa sam se u skladu s tim obukla, što mi sad nikako nije odgovaralo uz julsko sunce, koje mi je udaralo pravo u teme.

Ušla sam za Sajem, trudeći se da održim korak, dok mi je njegova plava kosa poskakujući ulazila u vidokrug i gubila se iz njega. Moj kofer, koji očigledno nije bio stvoren za brzinske pokrete, ili se stalno krivio u stranu ili me je bolno udarao u članak. Kao da je sve lepo u vezi sa Venecijom nestalo istog trena kad sam protrčala kroz vrata stanice. Više nisam mogla da čujem vodene taksije kako trube jedni drugima ili da slikam odraz sunca, koje je zalazilo iznad Velikog kanala. Umesto toga

čulo se neprekidno brbljanje, preglasne objave na brzom italijanskom i zavijanje pregrejane, umorne dece. Razočaralo me je što bi trajan utisak o prelepoj Veneciji sad mogao da bude ukaljan ovom haotičnom, neon-skim svetlom osvetljenom betonskom stanicom.

„Usporavaš!“, doviknuo je Saj preko ramena.

Sačekao je da ga sustignem i onda me je zgrabio za ruku, pa me povukao za sobom. Mora da sam izgledala smešno u džemperu na zakopčavanje koji se vijorio iza mene kao plašt nekog superheroja, dok me je dečko nemilosrdno vukao kroz stanicu. Stopala mi se nikad nisu kretala tako brzo kao dok smo vijugali kroz gomilu, zaobilazeći zastrašujući duge redove ispred aparata za karte, pošto je Saj bio dovoljno razuman da naše odštampa pre nego što smo krenuli iz Londona.

„Dobro. Koji peron?“, izgovorio je zadihano, spuštajući torbu i zaustavljajući se tako naglo da sam se saplela o njegovu petu i gotovo proletela pored njega. Stvarno, deo mene je želeo da sve otkáže i prizna poraz. Mogli smo da provedemo još jednu noć u Veneciji, opušteno večeramo, odemo u kasnu šetnju kroz romantične uličice Kanaređa, oblasti koju nismo stigli propisno da istražimo. To jest, mogli bismo da se Sajeve sestra Ketrin nije udavala u Amsterdamu narednog popodneva. Ne bi nam nikad oprostila kad bismo zakasnili ili kad – još gore – ne bismo došli.

Stavila sam ruke na kukove, dahćući i gledajući u Sajevo lice dok je proučavao tablu sa polascima, mumlajući sebi u bradu: *Roma Termini, Milano Centrale, Verona Porta nuova*. Iznenadio me je njegov odličan izgovor italijanskih naziva mesta, zato što nisam ni slutila da poseduje taj talenat.

„Amsterdam, peron pet“, rekao je, kratko me pogledavši, i uhvatio me je za ruku. „Idemo, Hano. Mislim da možemo stići.“

Potrčali smo, jureći pored mesta po imenu *Relaks end kafe*, čiji naziv je morao biti ironičan. Prateći Saja, prolazila sam kroz gomilu krivudajući da bih izbegla opasno nečujne točkiće mini-kofera koji su nam se prikradali na svakom skretanju.

„Skoro smo stigli“, viknuo je i pokazao u nešto iznad naših glava.

Naš voz, ukrašen patriotski trima bojama italijanske zastave, stajao je na šinama, sjajan i nepomičan, sa otvorenim vratima kao da nas muči:

mogli biste da stignete, ali hoćete li? Saj je pružio ruku ka meni, istrgao mi ručku kofera iz stegnute šake i potrčao napred noseći obe torbe visoko u vazduhu. Boreći se za vazduh, i uprkos bolnom probadanju, pojurila sam i ja kao trkač kroz cilj.

Oglasila se pištaljka.

„Jebiga“, viknuo je Saj. „Čekajte!“, doviknuo je čuvaru.

Pojurili smo ka najbližem vagonu. Saj nam je ubacio kofere i ugurao mene preko stepenica za njima. Okrenula sam se da proverim da li je iza mene, trgla sam se kad su ga vrata udarila i ponovo se otvorila dok je silom ulazio, i zatim su se konačno zatvorila. Gotovo smesta voz je krenuo, isprva se drmusajući, zatim glatko ubrzavajući, izlazeći iz senke stanice.

„Jesi li dobro?“, pitao me je, brišući dlanom znoj sa čela.

„Mislim da jesam“, jedva sam izustila, trljajući desnu stranu tela.

Skinula sam džemper, vezala ga oko struka i zatim se naslonila, previše iscrpljena da bih se obazirala na to što mi je crevo aparata za gašenje požara pritiskalo kičmu. Kad sam ispružila ruke ispred sebe, primećtila sam pod zlatnim svetlom koje se probijalo kroz prozore kako su mi preplanule posle par dana na venecijanskom suncu. Kako mi je inače tamnosmeđa kosa izgledala kao prošarana plavim vlasima. Sad nam se sa obe strane nalazila laguna; privatni vodeni taksiji su punom brzinom plovili po vodi, do i od aerodroma, verovatno. Koštali su čitavo bogatstvo i zato sam ih, ne moram ni da kažem, ljubomorno posmatrala tokom čitavog putovanja iz ogromnog reda za vodeni autobus.

Saj se sagnuo, otvorio torbu i zavukao ruke u nju, razmetljivo vadeći naše karte. „Barem je jedno od nas organizovano“, rekao je cerekajući se. „Ozbiljno, Hano. Šta bi radila bez mene, ha?“

„Prilično sam sigurna da bih se snašla“, promumlala sam sebi u bradu. Nisam bila raspoložena za njegove šaljive primedbe o tome kako sam beskorisna.

Čuo me je i nakrivio glavu, sumnjičavo me gledajući. „Ne ako se poslednjih sat vremena iole računa.“

Svako bi pomislio da sam namerno ostavila torbicu na pultu ljupke prodavnice poklona u blizini našeg hotela. Nisam shvatila da sam je

izgubila dok nisam otišla da platim karte za vodeni autobus i onda smo, naravno, morali hitno da se vratimo po nju, trčeći kroz gužvu, izbegavajući gomile jadnih, torbama natovarenih turista, koji su se vukli puževim korakom po kaldrmisanim prolazima. Lepa, crnokosa meštanka izvadila ju je ispod pulta i predala mi je uz blistavi osmeh. Dok nismo stigli do autobuske stanice, red se učetvorostručio. Predložila sam da sakupimo naših poslednjih nekoliko evra i uskočimo u privatni taksi, ali Saj me je glatko odbio, navodeći nečuvene cene. S obzirom na količinu novca koju je sigurno već potrošio na putovanje, činilo mi se da je u neobičnom trenutku povukao crtu.

Ustao je i razbarušio mi kosu. „Uspeli smo, to je glavno“, izjavio je.

Klimnula sam glavom, uzela svoj kofer, pomučila se da izvučem ručku i usput sam prikleštila prst. Trgla sam se i stavila ga u usta da ublažim bol. Saj, koji to nije primetio, pritisnuo je rukom dugme i otvorio vrata susednog vagona. Pratila sam ga kao leming, svaki čas gazeći nečije nožne prste i previše se izvinjavajući zbog toga.

„Idemo“, veselo me je pozvao Saj, zaustavljajući se ispred kupea prve klase koji nam je rezervisao da nas počasti.

Sačekala sam da otvori vrata.

„Oh“, izustio je.

Provirila sam mu preko ramena. Unutra je već bila jedna porodica, par i mali dečak, sa stvarima raširenim svuda oko njih, gomilom šarenih, plastičnih igračaka razbacanih po podu.

„Izvinite, ali ovo je zapravo naš kupe“, rekao je Saj, pokazujući čoveku naše karte i napadno spuštajući torbu na pod. „Vidite? Kupe 4, vagon H. Možda je vaš malo dalje?“

Čovek se okrenuo da kaže nešto na francuskom ženi, koja je sedela na gornjem ležaju klataći nogama sa ivice. Imala je onaj gladak, sjajni, savršeno simetrični paž podšišan odmah iznad brade i ja sam nagoniski dodirnula svoje kovrdže, koje su podivljale i zamrsile se na vrućini. Čekali smo, oboje nelagodno stojeći. Bilo mi je žao zbog dečaka, koji se sad stidljivo sakrivao iza tatinih nogu, ali ne bi sasvim ostali bez kupea, samo su ušli u pogrešan.

Posle mnogo šuškanja sa dokumentima i siktanja prebrzog da bih ga razumela, čovek je pokazao Saju parče papira. Oboje smo se zagledali u njega: karta im je izgledala potpuno isto kao naša, 19.20 iz Venecije za Amsterdam, vagon H, kupe 4.

„Za ime božje“, prosiktao je Saj.

Očigledno su izvršili duplu rezervaciju. A imali su i dete, pa je naravno trebalo da ostanu tu gde su. Mada, počela sam da primećujem kako je Saj mrzeo da gubi bilo šta. Godinu dana zajedno i nije bio tako dug period i još je trebalo mnogo toga da otkrijemo jedno o drugom, naročito sad kad smo stanovali zajedno.

„Pronaći ćemo konduktera, onda, važi?“ rekao je Saj, ne odstupajući.

„Kako želite“, odgovorio je Francuz, uz sleganje ramenima.

Povukla sam se u hodnik. „Hajdemo, Saje. Pusti.“

Konačno je odustao i pošao za mnom, žureći prema prvom članu posade kojeg smo ugledali. Želeo je da se i zvanično žali, rekao joj je. Objasnila mu je (na šta se naljutio) da u vozu ništa ne može da se učini, da treba da odemo do blagajne čim stignemo u Amsterdam. Uprkos tome što se istresao i na stjuarda koji je gurao kolica sa pićem, završili smo na skućenim, kao kamen tvrdim sedištima par vagona dalje u standardnoj klasi. Pušio se od gneva, ali pretvarao se da nije tako.

„Biće nam dobro ovde“, izjavio je, pokušavajući da ugura torbu na rešetku iznad glava, a onda ju je stavio ispod sedišta kad mu je konačno sinulo da neće stati. Pomerila sam kolena da ga pustim da prođe. Dala sam mu sedište pored prozora zato što sam već putovala vozom sa njim ranije i setila sam se kako je neprestano kukao da ga ljudi udaraju o rame „sve vreme“. Takođe sam znala da će se, čim se smesti, ugasiti kao svetlo; bilo bi mu lepše da se nasloni na staklo. Jedino što sam sad bila zaglavljena u ovome narednih petnaest sati i nisam čak mogla ni da sanjarim gledajući kroz prozor ili da se zabavim pravljenjem mutnih fotografija prizora pored kojih smo prolazili. Prelazila sam prstima gore-dole po kaišu foto-aparata, koji mi je gotovo stalno visio oko vrata proteklih nekoliko dana, pitajući se hoću li imati vremena da ispucam pola rolne u Amsterdamu pre venčanja.

„Izvini zbog ovoga, Han“, rekao je Saj snebivljivo. „Kakav zajeb.“ Uhvatio me je za ruku, milujući mi kožu između palca i kažiprsta. „Ovo je trebalo da bude posebno zadovoljstvo. Samo se jednom puni trideset, zar ne?“

Okrenula sam kolena prema njemu i obuhvatila mu lice rukama. „U redu je, Saje. Zaista. Divno se provodim.“

„Ali sve sam isplanirao“, nastavio je. „Tripadvajzer je na sav glas hvalio kupee prvog razreda, opisao ih je kao udobne i romantične. Inače bih nam rezervisao let.“

„Romantično je“, rekla sam. „A to što smo ostali bez kreveta za spavanje samo je doprinelo pustolovini.“

„Nisam baš imao pustolovinu na umu“, kazao je naslonivši se laktom na prozorsku dasku. Stegao je nos palcem i kažiprstom. Videla sam da ga je ubijalo što se situacija nije odvijala tačno po planu. Dobro došao u moj svet, pomislila sam.

„Pokušaj da se opustiš“, rekla sam mu hladeći se rukom, već pregrejana.

„Ovde nema ni klima-uređaja, vidim?“, primetio je, brišući gornju usnu rukavom majice.

„Verovatno ga ne bi bilo ni u kupeu“, rekla sam vadeći knjigu, i zaključila sam da je najbolje da ga ostavim malo da se sekira.

Pročitala sam polovinu *Nestale*, koju mi je prijateljica Eli pozajmila zbog toga što sam navodno bila jedina osoba koju je poznavala da je nije pročitala. Uprkos psihotičnim sklonostima glavnog ženskog lika, veoma mi je bila privlačna zamisao da neko pobegne iz trenutnog života i pojavi se kao neko sasvim drugi. Pretpostavila sam da sam se, u mnogo manjoj meri, i ja promenila kad sam upoznala Saju. Postala sam uzdržanija, smirenija verzija sebe. Devojka kakvu sam smatrala da on zaslužuje i kakva sam, oduvek sam pretpostavljala, mogla da budem kad bih upoznala pravu osobu. I nakon onoga što sam otkrila u Veneciji, činilo mi se da mi je to uspevalo. Ugrizla sam se za usnu, ne mogavši da suzbijem osmeh dok sam pokušavala da se namestim udobnije, sa glavom na Sajevoj ramenu.

„Moram u WC“, šapnuo mi je na uvo nešto kasnije, milujući me po butini. „Izvini, dušo.“

Uspravila sam se i prigušila zevanje. „Koliko ima sati?“

Pogledao je na sat. „Deset i deset.“

Onda je ostalo još samo dvanaest sati. Jedan pun radni dan i još pola. Vrat me je boleo i očajnički sam želela da protegnem celo telo, da zaspim na leđima sa nogama raširenim poput morske zvezde. Kad sam ustala da ga pustim da prođe, osetila sam se nesigurno na nogama.

„Odmah se vraćam“, rekao je kad je krenuo hodnikom. Gledala sam ga kako odlazi, čudeći se činjenici da je čak i u ovakvim okolnostima uspevao da izgleda sav skockan i uredan u smaragdnozelenoj polo majici i tamnim farmericama ravnog kroja. Kosa mu je imala istu prirodnu boju meda u trideset trećoj kao i kad je imao pet godina, očigledno, što je značilo da je još izgledao veoma mlado. Nedavno su mu u M&S radnji tražili ličnu kartu, na primer, što se meni nije dogodilo više od decenije. Da sve bude još gore, nedelju dana pre nego što smo krenuli češljala sam se jednog jutra, sklanjajući talasaste šiške u stranu šnalom, za promenu, i ugledala sam je: prvu sedu dlaku. Kako je to bilo moguće, kad sam doslovno tek izašla iz dvadesetih? Odmah su me obuzele mračne misli o predstojećoj smrti (koja mi se sad činila bližom nego ikad pre) i o tome kako nisam postigla ni pola od onoga što sam želela da postignem. Nisam čak mogla da krivim ni gene: mama mi je imala pedeset sedam i nikad joj nisam videla nijednu sedu u lepoj, tamnoplavoj kosi. A nisam imala pojava je li mi tata osedeo ili ne. Kosa mu je bila crna kao moja i imao je maslinastu boju kože. Takođe je bio nizak i zdepast, kao što sam mislila da sam i ja, pa bih možda okrivila njega za tu sedu. Što da ne, pošto ga nije bilo da dokaže suprotno?

Ponovo sam sela, tražeći znake života kroz prozor, bilo šta što bi mi moglo reći gde smo. Dok smo klopurali dalje, izgubila sam pojam o tome u kojoj smo zemlji, kao da bi voz mogao da me odvede bilo kuda i da se ja jednostavno prepustim tome. Napolju se samo povremeno pojavljivalo svetlo u daljini, kao mrlja žute boje na crnom platnu. Na staklu sam videla odraze brbljivih američkih dečaka na drugoj strani hodnika;

sad su spavali, naslonjeni na roditelje, sklopljenih očiju, ali ne sasvim, tako da im se video beli odsjaj između kapaka. Pitala sam se hoćemo li tako Saj i ja za nekoliko godina: nas dvoje putujemo Evropom sa dvoje dece. Prekidamo dečje svađe oko slatkiša i ko se zadržao duže na Nintendoj konzoli.

Saju je zazvonio telefon. Nije ličilo na njega da ide bilo kuda bez te svoje dragocenosti, bakarnozlatnog ajfona koji mu je gotovo bio zalepljen za ruku. Nakon što sam stopalom opipala oko sebe po podu, pronašla sam prostor između naših sedišta. Obaveštenje o poruci nalazilo se na vrhu ekrana i bacila sam pogled na njega, pretpostavljajući da je njegova sestra, koja mu je neprestano slala poruke tokom priprema za venčanje. Spustila sam ga na stočić na izvlačenje.

Kad sam podigla pogled, Saj je stajao pored mene.

„Uzeo sam nam piće“, rekao je.

„Sjajno“, odvrtila sam, i nasmešila mu se. To bi trebalo da nas razveseli.

Provukao mi se pored kolena, bacio se na sedišta i uzeo telefon.

„Oh“, izustio je. „Mislio sam da sam ga poneo sa sobom.“

Osmotrio je ekran.

„Dobio si poruku“, rekla sam mu.

„Stvarno?“

Pritisnuo je dugme, cokućuci jezikom.

„Ko je to bio?“

„Posao“, odgovorio je i gurnuo telefon u džep.

„Nije valjda Dejv?“, pitala sam, misleći na njegovog užasnog novog direktora. Zagorčavao je Saju život otkako je počeo da radi pre par meseci i uvek se nešto istresao na njega. Ili to ili je pokušavao da ga okrivljuje za sopstvene greške.

„Ne, hvala bogu, i on je poslednji na koga želim da mislim večeras“, odgovorio je, spuštajući moj stočić jače nego što je bilo neophodno. „Izvoli. Uzeo sam ti vino.“

Spremno sam odvrnula čep na boci i sipala mirisnu, crvenu tečnost u tanku, plastičnu čašu. Oh, kakvo sjajno putovanje vozom. Saj je učinio

isto sa svojom mineralnom vodom. Bila sam ponosna na njega što se držao samonametnutog pravila da ne pije alkohol, ali s obzirom na sav stres koji smo doživeli tog dana, mislila sam da bi mu više prijao konjak. Činilo mi se čudnim što više nije pio i laknulo mi je kad sam primetila da nisam jedina koja je tako mislila – Eli i njen dečko Džon su bili zbunjeni kad su mi došli na rođendan prošlog meseca, očekujući da će se noć pretvoriti u uobičajenu pijanu terevenku.

„E to je zvuk kakav želim da čujem kad uđem u sobu“, rekla je Eli, koja se pojavila na vratima upravo u trenutku kad sam izvukla čep iz boce proseka. Obišla je oko stola i privukla me u zagrljaj. „Srećan rođendan, Han.“

Zagrlila sam i ja nju, čvrsto je stežući. „Hvala vam što ste došli.“

„Izvoli, stavi ovo u frižider“, rekla je, lukavo namignuvši, gurajući mi vino u ruke.

Saj i Džon su došli za njom u kuhinju, već obuzeti razgovorom o fudbalu. Arsenalu je očigledno dobro išlo, zbog čega su obojica bili zadovoljni. Saj je za mene bio prevrtljivi fudbalski navijač, pošto je pokazivao zanimanje za svoj tim samo kad je ovaj pobeđivao. Takođe, mislila sam da se pretvarao da voli fudbal više nego što ga je zapravo voleo u zavisnosti od osobe s kojom je bio. Pretpostavljam da ga nisam mogla kriviti zbog toga; zar ne radimo to svi, pokazujemo određeni stepen oduševljenja prema nečemu u zavisnosti od toga koliko želimo da budemo deo nekog društva?

„Dobro. Piće“, rekla sam deleći ga. „Auh, izvini, Saje“, kazala sam, vratila se, uzela sok od pomorandže iz frižidera i sipala mu ga u čašu. „Umalo da zaboravim na tebe.“

Eli je delovala zbunjeno. „Ne piješ, Saje?“

Saj je prošao pored mene i nagoniski sam mu se osmehnula kad me je uhvatio za kukove.

„Prestao sam, zapravo“, izgovorio je opušteno.

„Šta, zauvek?“, pitao je Džon, već iskapivši proseko kao da će izaći iz mode.

„Mislim“, odgovorio je Saj vezujući kecelju. „Želim da živim zdravo.“

Eli me je pogledala, slegnula sam ramenima. Nisam joj ništa spominjala jer sam znala da će negodovati, a ni sama nisam bila sasvim sigurna kako to da objasnim, pošto je došlo sasvim neočekivano. Kad smo tek počeli da živimo zajedno, volela sam da razgovaramo kako smo proveli dan uz čašu vina uveče, jedno je postavljalo sto, dok je drugo kuvalo. Imala sam čemu da se radujem dok sam bila vezana za radni sto na poslu, mučeći se da ostanem fokusirana po podne. Prilika da se opustimo zajedno, da se oslobodimo dnevne napetosti. Sad kao da smo se malo udaljili. Uveče je uglavnom odlazio pravo sa posla u teretanu, i kad bi stigao kući i pošto bismo večerali, bila sam iznurena i spremna za krevet. Ali gledano s vedrije strane, i ja sam manje pila – nije bilo tako zabavno kad ste sami, što je postalo vrlo upadljivo u Veneciji. Jednog blagog kasnog popodneva, sedeli smo na najlepšem popločanom trgu i pokušavala sam da uživam u ledeno hladnoj čaši lepog belog vina, dok je Saj sve vreme negodovao zbog preterane cene mineralne vode.

Posle mučnog usporenog sata tokom kojeg voz kao da je praktično stajao, bilo mi je očajno dosadno i nimalo nisam bila umorna. Sad je već ponovo lepo jurio, ljuljajući nas ritmički sa jedne na drugu stranu. Vino mi je toliko mnogo pomoglo da sam otišla po još jedno.

„Hajde da se malo zabavimo“, rekla sam prelazeći prstima preko Sajevog kolena.

Izvadio je slušalice i nagnuo se prema meni tako da su nam se vrhovi noseva dodirivali. „A kako tačno predlažeš da to uradimo?“

Dogovorili smo se da posmatramo ljude, pri čemu je Saj davao sjajne komentare u stilu Dejvida Atenboroa o izmišljenoj životnoj priči svakog putnika kojeg smo odlučili da gledamo.

„Ide u posetu Holandanki koju je upoznao na odmoru na Baliju, i iako deluje uobraženo zbog toga, potajno umire od straha da će ga ona odbiti, kao i sve njegove bivše pre nje“, pričao je.

„Misliš?“, pitala sam, sumnjajući u njegovu procenu tipa razmetljivog držanja i sa hipsterskom bradom. „Deluje veoma sigurno u sebe.“

„Sve je to spolja“, rekao je ubedljivo, pružajući ruku da mi zatakne dugu kosu iza uva. „A ona“, nastavio je, pokazujući glavom na usplahirenu ženu koja se vraćala iz vagon-restorana sa mini-bocom belog vina i plastičnom čašom, „ide u posetu davno izgubljenoj polusestri, s kojom se povezala preko Fejsbuka. Plaši se da se neće dopasti jedna drugoj. Zato pije. Popiće još jedno do kraja noći, videćeš.“

Nasmejala sam se. „Imaš neke čudne zamisli.“

Zazvonio mu je telefon i prekopao je po džepu u potrazi za njim. „Halo?“

Mogla sam da se kladim da je Ketrin.

Nečujno je izgovorio: *Moja sestra.*

Znala sam. Uši su mi smesta uhvatile njen piskavi glas, koji je brbljao o pojedinostima najnovije manje poteškoće koju je rešila da pretvori u propast. Posle više godina zabavljanja sa zgodnim ali dosadnim prijateljima prijatelja sa Univerziteta u Daramu (tako je meni ispričala, u svakom slučaju), upoznala je svog verenika Džaspera na poslovnom putu u Amsterdamu. Bio je deset godina stariji od nje, umetnički kustos – zvanje koje i dalje nisam u potpunosti razumela – i iz bogate holandske porodice koja je očigledno posedovala imovinu širom sveta. Možda se, prvi put u životu, Ketrin osetila nesigurno kao i svi ostali. Međutim, pripremala se za svoju novu ulogu sa velikom spretnošću, i zajedno sa svojom mamom, Polin, prilično se pretvorila u berkamstedsku verziju Pipe i Kerol Midlton. Bacile su se na pripreme za venčanje sa zastrašujućom energijom, nabavljajući posebne pozivnice negde u Ulici Maunt i poručujući personalizovani maršmelou za venčane poklončiće, zato što je to Pipa imala, očigledno. Što se haljine tiče... pa, nisu mi ništa rekle o haljini. Znala sam da je iz nekog superskupog butika iz Nove Bond ulice, ali sâm izgled je bio obavijen velom tajne, i kad god sam pitala, čisto iz ljubaznosti, koju tkaninu je izabrala, ili koju nijansu bele, ili hoće li nositi veo, napravila bi prstima pokret preko usana kao da ih zatvara i bila bih čvrsto postavljena na svoje mesto.

„Zar ne može to tata?“ pitao je Saj umorno, kolutajući očima na mene u pokušaju da bude duhovit.

Ohrabrujuće sam se osmehnula, otvarajući knjigu da skrenem sebi pažnju sa zvuka Ketrininog glasa, koji je bio sve glasniji kako se razgovor nastavljao, a ona sve više i više upadala u stanje uzrujanosti. Ozbiljno, zar planiranje venčanja tako deluje na ljude? Uvećava svaku neurotičnu crtu koju imate?

„Ne, siguran sam da Hani neće smetati da stavlja prstenje za salvete na salvete“, rekao je Saj.

Razrogačila sam oči na njega, nadajući se da shvata da je već bilo svega dosta i da je morao da lupi pesnicom o sto. Već mi je dodelila nekoliko zadataka da bi venčanje godine sigurno proteklo savršeno narednog dana, uključujući i sastavljanje više od dve stotine kartica za mesta (Ketrin je tvrdila da sam ja jedina osoba koju poznaje sa dovoljno urednim rukopisom) i vezivanje ljubičastog šifona oko stabljika svakog poručenog mladinskog buketa. Bilo bi mnogo lakše da nije otpustila hotelsku organizatorku venčanja, ali kad se ova usudila da izgovori da će Ketrinina izabrana boja odudarati od dekora trpezarije, nije bilo povratka. Ni Polin nije baš bila glas razuma. Iskreno, kako su ona i Ketrin brbljale, čovek bi pomislio da će venčanje biti prikazivano na televizijama širom sveta.

„Vidi, Ket“, rekao je Saj, masirajući prostor između obrva, „moram da prekinem za tren, u redu? U vozu smo. I, o vidi, usporavamo i nailazi stanica. Možda ću morati da pomerim neke torbe ili nešto.“

Šaljivo sam se namrštila na njega, nežno ga šutirajući u članak. Nismo se zaustavljali, naprotiv, voz je ubrzavao. Promolila sam glavu u prolaz, da vidim šta rade svi ostali (spavali su, uglavnom) i samo sam napola slušala kako Saj umiruje sestru, govoreći joj da će sve proći glatko, da će izgledati prelepo, da će Džasper biti ponosan na nju i da je on, Saj, ponosan na nju šta god da se desi. Čak je i dvojici tipova ispred nas izgleda bilo zabavno; kroz prorez između sedišta videla sam to po načinu na koji su vrteli glavom kao da nam se podsmevaju, zbunjeni, bez sumnje, neobičnim promuklim tonom koji je Saj čuvao isključivo za svoju sestru i koji je bio za oktavu niži od njegovog uobičajenog glasa. Kad sam upoznala Ketrin, nekoliko meseci nakon što smo Saj i ja počeli da se zabavljamo, odmah sam pretpostavila da nećemo imati ništa zajedničko. Ona je bila

devojka sa privatnim obrazovanjem, lepa, pametna i omiljena, i nikad se ni sa čim nije mučila, koliko sam ja znala. Stoga je bila krajnje samouverena, kako sam ja mogla samo da sanjam da ću biti. Ali kad nije pričala o venčanjima, ispostavilo se da nismo toliko različite kao što sam mislila. Povezala nas je ljubav prema vinu i rijaliti programima i mislila sam da možemo da razvijemo pravo prijateljstvo.

„Sad ću stvarno morati da idem, Ket. U redu? Vidimo se sutra, važi?“ rekao je Saj.

Prekinuo je vezu i pogledao me u neverici. „Je li loše što će mi laknuti kad se sve završi?“

Pažljivo sam birala reči. „Ona se pretvorila u malog kontrol-frika.“

„Pretvorila? Oduvek je takva. Venčanje je to samo pojačalo, to je sve“, rekao je, bacajući se nazad na sedište i očajno zaječavši.

„Hajde da gledamo tvoje venecijanske slike“, kazala sam dok je voz klopario, a neko nepotrebno glasno telefonirao iako je bio jedan sat ujutru. „To će nas oraspoložiti.“

Bila sam previše iscrpljena da čitam knjigu i suviše uzbuđena da bih spavala, zaglavljena umesto toga u nekom užasnom, nemirnom čistilištu. Pružio mi je telefon.

„Ali nisu sjajne, Han. Tvoje će biti mnogo bolje.“

„Neće“, uveravala sam ga, iako sam mislila da verovatno hoće. Izgleda da sam konačno otkrila nešto u čemu sam bila prilično dobra i retko sam izlazila iz kuće bez svog voljenog polovnog kanona AE-I ovih dana. Dobila sam ga kao božićni poklon od Saja i to je bio najpažljiviji poklon koji sam dobila od ikoga, ikad.

Pregledala sam slike u Sajevoj galeriji, počevši od moje slike koju je napravio kad smo tek stigli u Veneciju. Bili smo na aerodromu i čekali u redu za vodeni taksi. Bar jednom mi nije bilo važno kako izgledam: opuštena u odsečenom šortsu od teksasa, japankama i crnoj majici, sa kosom kovrdžavijom nego obično zbog vlage, otvorenim vodičem u ruci, ogromnim osmehom na licu zato što sam bila ushićena što sam na mestu koje sam sanjala da posetim još odmalena, kad mi je mama nekad pokazivala slike svih znamenitosti i izmišljala priče o njima. Zatim, tu

je bio selfi koji je napravio sa mnom dok smo stajali ispred Crkve Svetog Marka, što nije bila najbolje uokvirena slika jer je sa 188 centimetara Saj bio 25 centimetara viši od mene, pa je bilo praktično nemoguće da ne odseče ili vrh njegove glave ili sve ispod mog nosa.

Dok sam slala mami preko Vatsapa montažu slika koje je Saj napravio u Duždevoj palati, telefon mu je zavibrirao i stigla mu je nova poruka.

„Da vidimo?“, kazao je, uzevši mi ga iz ruke, i pogledao u ekran. „Je-biga“, rekao je, izveštačeno cokući. „Opet posao.“

„Šta sad hoće?“, pitala sam.

Ionako ne bi imalo mnogo smisla ni da mi je rekao. I dalje nisam bila stopostotno sigurna šta je on radio na svakodnevnoj osnovi. Znala sam da je imalo neke veze sa prodajom farmaceutskih proizvoda i morao je mnogo da putuje i odseda u Premijer insu, a držao je i prezentacije i javni govori mu nisu bili nešto najgore na svetu.

„Neću da čitam iz principa“, odgovorio je. „Na odmoru sam, zar ne?“

Pogledala sam ga, oklevajući. „Je li sve u redu?“

„Naravno da jeste“, izgovorio je, šuplje se smejući. „Završila si sa fotografijama, zar ne?“

„Zapravo nisam.“

„Ne bi trebalo da budeš na telefonu, pročitao sam negde. Plavo svetlo ti remeti san“, kazao je.

„Ionako je previše bučno da bih spavala, pa u čemu je onda razlika?“

„Što ne staviš čepiće za uši?“

„Ostavila sam ih u Veneciji“, odgovorila sam, zamišljajući na stočiću kraj kreveta u hotelu moje fluorescentne zelene spasioce. Moraću da kupim nove kad stignemo u Amsterdam.

„Pa, ja nameravam malo da se odmorim, čak i ako ti nećeš“, rekao je i gurnuo telefon u džep. „Inače sutra neću biti od koristi nikome.“

Iskrivio je telo od mene, naslonivši se na prozor, zatvorio je oči i svaki dah mu je postajao dublji i duži. Uvek je bio grub prema meni kad je bio umoran, sâm je to priznao. Biće dobro posle par sati sna. Ja ću, s druge strane, najverovatnije morati da preživim venčanje sa ozbiljnim stanjem neispavanosti. Zamislila sam sebe kako se prebrzo napijam na prijemu i